

El passaport covid

El primer dia que havia d'entrar en vigor l'obligatorietat del passaport covid per accedir a bars, restaurants, gimnasos i residències, vaig comprovar amb poc entusiasme com els negocis havien adoptat la mesura. Suposo que si fos periodista hauria començat visitant una residència, però no conec cap persona que hi estigui tancada, ja que a casa meva som molt de l'expressió *?de l'avar i del porc res s'aprofita fins que és mor?*. Així, els ancians de la família s'ofereixen voluntàriament a ser la matèria primera per fer mandonguilles o canalons el dia de Nadal abans que suposar una despesa per a la família.

Precisament, a l'hora de dinar vaig anar a menjar mandonguilles a un restaurant. Ja em va sobtar que, tot i el fred, hi havia força gent dinant a la terrassa, on suposadament no cal el certificat covid. Entro, no em demanen res i dino de gust, sense cap problema. Però, després del cafè, tal com cal, vaig anar als serveis. El lavabo estava ocupat i em vaig esperar davant la pica. Es va sentir la cadena i va sortir el cuiner amb l'uniforme, sense saludar i sense netejar-se les mans. Un costum que, per desgràcia, és més freqüent del que ens imaginem. La gent és porca, i si la supervivència de l'espècie depengués exclusivament d'això, moriríem tots. No hi hauria d'haver el requisit del passaport covid, sinó un escàner de mans a cada sala de tots els locals, per prohibir l'accés a éssers amb dits que poden contagiar ITS. I no, refregar-se el gel hidroalcohòlic per les mans no equival a rentar-se-les amb sabó. Fet l'incís, quan vaig sortir del lavabo, el cuiner em va aixecar la mà i em va dir: «Tens el...». Vaig respondre ràpidament: «Sí, sí, el passaport...», mentre em treia el mòbil de la butxaca. «Per això no pateixis, La Meva Salut es penja constantment, però tens el pardal traient el cap», va aclarir mentre m'assenyalava la bragueta. Després havia previst entrar en un gimnàs, però jo no pago per suar, així que simplement em vaig estalviar impregnar-me de bacteris aplicant la meva última reflexió: no voldria saber la quantitat de vernís que deuen tenir totes aquelles màquines i pesos que tothom agafa amb tanta força i suor.

En fi, sort que no m'hi vaig esforçar gens perquè el fet que a l'any 2021 les administracions no puguin evitar que caiguin les seves pàgines web quan els contribuents tenim un comportament previsible davant de certes situacions, és patètic. Ja sigui per les ajudes a autònoms, per aconseguir les entrades del Campament de Reis de l'Ajuntament de Manresa o perquè la

Generalitat es treu de la màniga el requeriment del certificat covid per accedir a determinats locals... L'evidència és contrastada: els llocs web peten gràcies a la mala previsió dels *professionals* de l'administració. Un clàssic que es repeteix cada dos per tres.